

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICA — FINANȚE

DIRECTOR : D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR : I. N. CESAŘESCU

ABONAMENTUL

pe an 30 lei; 6 luni 16 lei; 3 luni 8 lei
Studentii plătesc pe jumătate

Strălănitătea : 40 lei pe an, 20 pe 6 luni

A P A R E

de două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA BUCUREȘCI

6, Splaiul Brâncoveanu Voevod, 6
 Vis-à-vis de Palatul Justiției

S U M A R

Se poate exercita execuția forțată asupra bunurilor Statului? de d. N. Luca.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ :

Curtea de casație, s. II: *Ministerul de Finance cu Elena V. Tiron personal și ca tutrice legală a minorilor săi fii.*

Idem: *Iosef Reed, fiscal.*

Idem: *Administrația Financiară a județului Teleorman cu Xanto.*

Tribunalul Ilfov, s. II: *A. Barbu cu Ministerul Domeniilor.*

Curtea de apel din București, s. I: *Idem.*

Se poate exercita execuția forțată asupra bunurilor Statului?

Principiul pus în articolul 1718 Cod civil, confirmă o regulă de morală și siguranță publică.

Orî-cine este obligat personal, este ținut a-și îndeplini îndatoririle, cu toate bunurile sale mobile și imobile prezente și viitoare; acest principiu este garanția transacțiunilor între părți: voluntare, constatate prin contract, sau necesare stabilite prin sentințe judecătorești definitive.

Atunci când acest principiu vedează relațiuni între particulari, nu există nici o dificultate în aplicarea practică; creditorul, în baza titlului său, prin oficiul justiției și auxiliarilor ei, somează, sechestrează, vinde bunurile mobile și imobile ale debitorului și se despăgubește din prețul rezultat. Când debitorul posedă bunuri, plata titlului său este asigurată; când nu posedă, titlul său este ilusoriu având speranța ca în 30 ani debitorul său va căpăta avere.

Acolo unde dificultatea începe, unde titlul creditorului rămâne fără putere, unde creditorul este

nevoit a sta cu mâinile legate, este când are debitor pe Stat.

Și totuși, în practică, pe toată ziua se dobândesc de particulari sentințe definitive, investite cu formula executorie prin care: «tribunalul, obligă pe Minister... să plătească d-lui... suma «de lei».—Calea ordinară, obicnuită în acest caz, este că creditorul cu o petițiune la care alătură titlul său se prezintă șefului instituțiunii publice debitoare și cere achitarea.

Dar dacă administrația publică nu voește a plăti? poate particularul cere intervenția corpului de portărei spre a sechestra bunurile administrațiunii publice condamnată la plată? poate să vîndă averea Statului.

În practică nu cred să se fi întemplat ca portărelul să voiască a aplica acest sechestr. Ceea ce se întemplă însă în practică nu tot-d'a-una este juridic, de aceea voi căuta să discut în teorie dacă se poate urmări averea administrațiilor publice adică averea Statului.

În principiu, nu pot face obiectul unei urmăriri, executări forțate, de cât bunurile ce sunt în comerț. Este fără îndoială sigur că bunurile ce aparțin domeniului public al Statului, bunurile inalienabile, imprescriptibile și insesizabile prin natura lor sau concepțiunea lor juridică, nu pot fi urmărite. Va fi nulă de drept și absurdă urmărirea exercitată asupra unui fluviu navigabil, unei șosele publice, etc. Negreșit că nu poate fi expropriat Statul de ceea-ce formează avutul domeniului public, adică totalitatea lucrurilor cari au destinațiune de a fi aservite usului său protecțiunii tuturor și cari tocmai pentru această destinațiune și atât cât durează, nu aparține sub formă de proprietate nimănuî, nici chiar Statului.

Statul nu exercită asupra lor de cât un fel de posesiune în numele și interesul publicului. Aceste bunuri nu sunt susceptibile de o apropiere exclusivă oare-care, ele cad în usajul comun și în folosința publicului. (Daloz, t. XVII).

Acolo unde cestiunea poate fi pusă, este când se urmărește averea privată a Statului.

Averea privată a Statului, se compune din elemente de aceeași natură ca averea cetățenilor; din bunuri corporale și incorporale, mobile și imobile, bunuri care sunt susceptibile de o apropiere în profitul corpului moral al națiunii; din lucruri care sunt sau pot fi fără a interveni schimbări, productive de venituri, cu alte cuvinte din avere care este un adevărat domeniu, care se poate stăpâni sub formă de proprietate.

Prin urmare întrebarea este dacă se poate sechestra și urmări numai această avere privată a Statului; mobilă ca: biblioteca Statului, imprimăria, documentele autorităților publice, obiectele de artă din muzee, arme, serviciu maritim, căile ferate, șine, locomotive, mobilierul ministerelor, etc.; imobilă ca: edificiile publice, case, moșii, mine, ape minerale; bunuri incorporale ca: dreptul de a vâna în pădurele Statului, a pescui în apele Statului, etc.

Codul civil care reglementează situația juridică a bunurilor în raport cu cei ce le posed, nu se ocupă de cât de bunurile care aparțin particularilor; bunurile care nu aparțin particularilor sunt administrate, adăogă articolul 475 Cod civil, și nu pot fi înstreinate de cât după regulile și formele prescrise anume pentru ele. Treilhard, în expunerea de motive a Codului Napoléon, art. 573, devenit 475 Codul nostru zice: «bunurile care aparțin particularilor, sunt singurele de care trebuie să se ocupe Codul civil; cele-l'alte sunt de resortul orî al unui Cod de drept public, orî al legilor administrative, și nu a trebuit să se menționeze de ele de cât pentru «a anunța că erau supuse legilor speciale»: (Baudry-Lacantinerie și M. Chauveau, No. 171. Les biens).

Averea Statului are dar, o situație juridică alta de cât averea particularilor; ea naște, trăește și dispăre din patrimoniul Statului după niște norme altele de cât cele prevăzute în Codul civil. Legile speciale, de ordin administrativ, sunt

cele care guvernează dobândirea, conservarea și înstreinarea bunurilor Statului.

Nu pot tribunalele, putere judecătorească, să ordone puterii executive, să și îndeplinească datoriele fără ca principiul separațiunii puterilor în Stat stabilit de Constituție, să nu sufere.

Și în această ordine de idei, cred că formula întrebunțată de tribunale că: «obligă pe X a plăti suma de.., d-lui Y», ar trebui modificată când este vorba de Stat, și a se mărgini numai a declara și a constata dreptul reclamantului contra Ministerului pentru suma de...

De alt-fel, cum s'ar putea vinde prin execuția silită o parte din avutul Statului, al cărui fond sau venit este trecut în bugetul Statului, afectat la complectarea veniturilor Statului pentru subvenirea trebuințelor publice?

Ordonatorul și casierul nu pot achita de cât mandatele de plată, emise în baza unui capital din buget, buget care are putere de lege fiind aprobat de cameră și sancționat de lege.

Statul nu poate fi privat de un bun al său care există în baza unei legi care l'a creat, și în baza căreia este administrat. Nu se poate nesocoti aceste legi, pentru a se reglementa situația juridică a bunurilor Statului, după dispozițiunile Codului civil, cod care le exclude expres din domeniul său.

Pentru aceste motive, atunci când Statul, în privința averii lui private, este expus din partea particularilor la contestațiuni al căror rezultat este de a se constata de justiție oari-cari fapte de natură a crea obligațiuni în sarcina tesaurului public; atunci, odata obținută de particular declarațiunea dreptului său contra Statului, execuțiunea hotărîrii nu poate fi urmărită după dreptul comun.

Purtătorul titlului este nevoit, a urma filiera formalităților prescrise de legile speciale.

Astfel s'a judecat că condemnațiunile pronunțate contra Statului, nu pot fi urmărite de cât pe căile administrative, iar nu prin mijloacele de execuție ale tribunalelor. (Daloz, t. XVIII); și că nu numai bunurile din care se compune domeniul Statului nu pot fi obiectul unei expropriațiuni forțate în profitul creditorilor Statului după regulile stabilite de Procedura codului civil,

dar încă nu se poate urmări și sechestra nici sumele datorite Statului de debitorii săi.

Singura cale dar, care rămâne creditorilor Statului în bază de hotărâri jurdecătorești, este a se adresa cu simplă petițiune autorității administrative respective, ca sumele ce li se datorează să fie înscrise în bugetul Statului și să fie plătite conform legilor speciale.

Aceleași principii guvernează și averea județelor, comunelor, stabilimentelor publice, adică a acelor administrațiunii ale căror datorii trebuiesc înscrise în bugetul lor anual și nu pot fi plătite de cât urmându-se regulile comptabilității publice. (Garsonnet, t. III, No. 540).

N. Luca
Advocat

JURISPRUDENȚĂ ROMÂNĂ

(JURISPRUDENCE ROUMAINE)

Curtea de casație, secția II
20 Februarie 1901

Președenția D-lui N. Mandrea, Președinte
Ministerul de finance cu Elena
V. Tiron personal și ca tutrice
legată a minorilor săi fii.

Pensii. — Pensiele medicilor ce au căpătat o incapacitate permanentă de serviciu sau au murit din cauza contractării unei boale infecțioase și contagioase de la bolnavi în exercițiul funcțiunii lor, în timp de epidemie. — Ce se înțelege prin stare de epidemie. — (Art. 177 din legea sanitară și art. 9 și 72 din regul. boalelor infecțioase din 15 Iunie 1897).

Pentru regularea drepturilor la pensie a medicilor care în timp de epidemie și în exercițiul funcțiunii lor vor fi contractat infectându-se de la bolnavi, maladii din cari au rezultat pentru ei incapacitate permanentă de serviciu sau moarte, trebuie să se stabilească ce se înțelege prin epidemie, adică să se stabilească dacă un singur cas de boală infecțioasă constituie o stare de epidemie sau trebuie ca să fie mai multe cazuri pentru ca să se dică că există o asemenea stare. Atât din legea sanitară cât și din re-

Cour de cassation, 2e chambre
20 Février 1901

Présidence de M. N. Mandrea, Président
Ministère des finances contre
Hélène V. Tiron, tant ès qualités
personnelles que comme tutrice
légale de ses enfants
mineurs.

Pensions de retraite. — Pensions des médecins qui ont acquis une incapacité permanente de service, ou qui sont morts à la suite d'une maladie infectieuse et contagieuse contractée, par eux, dans l'exercice de leurs fonctions et en temps d'épidémie. — Ce qu'on entend par épidémie. — (Art. 177 de la Loi sanitaire et art. 9 et 72 du Règlement des maladies infectieuses du 15 Juin 1897).

Pour la liquidation des pensions de retraite des médecins qui, par contagion infectieuse, ont contracté, en temps d'épidémie et dans l'exercice de leurs fonctions, des maladies ayant pour résultat une incapacité permanente de service ou leur mort, il est nécessaire de bien définir le mot épidémie et de rechercher si une épidémie est suffisamment caractérisée par un seul cas de maladie infectieuse, ou si plusieurs cas de maladie sont nécessaires pour cela. D'après la loi sanitaire et le règlement pour la prévention

regulamentul pentru prevenția boalelor infecțioase, rezultă că poate să existe stare de epidemie și când există numai un singur cas de boală contagioasă și infecțioasă, dar pentru aceasta trebuie făcută o distincțiune: Dacă apariția boalei infecțioase și contagioase este foarte primejdioasă cum este holera sau ciuma, atunci un singur cas, dovedit și constatat, poate constitui stare de epidemie, iar dacă boala infecțioasă și contagioasă nu prezintă o așa mare primejdie ca ciuma sau holera, atunci epidemia va rezulta numai din apariția mai multor cazuri de boală în aceeași epocă și în aceeași localitate.

des maladies infectieuses, un seul cas de maladie contagieuse et infectieuse est suffisant pour qu'il y ait épidémie, sous la réserve, toutefois, de cette distinction ci: toutes les fois que l'apparition de la maladie infectieuse et contagieuse peut présenter de graves dangers pour la santé publique — et il en est ainsi du choléra ou de la peste, — un seul cas, bien constaté, suffit pour constituer l'état d'épidémie; mais il ne saurait en être de même et il faudrait pour la déclaration de l'épidémie qu'il y ait plusieurs cas de maladie, dans le même temps et la même localité, si la maladie, quoique infectieuse et contagieuse, ne présente pas, pour la santé publique, autant de dangers que le choléra ou la peste.

Deliberând,

Asupra mijloacelor de casare invocate:

«Esces de putere în aplicarea art. 72 din regulamentul sanitar de la 12 August 1894 și violarea art. 177 din legea sanitară. E constant după art. 93 din Constituție că regulamentele nu au nici o putere obligatorie când conțin dispozițiunii neprévzute în lege, sau contrarii legilor pe care le reglementează. După art. 177 legea sanitară dreptul medicilor de a se bucura de pensie, fiind între alte condițiuni, și acelea de a fi contractat maladiile din care a rezultat moartea, infectându-se de la bolnavi, este evident că orî ce dispozițiune regulamentară, care ar prevedea că un singur cas de boală constituie o epidemie, este contrară legii, căci legea cere pentru a fi epidemie mai multe cazuri. Decî Curtea de Galați a comis un exces de putere când a declarat că a existat epidemie, de și n'a existat de cât un singur cas de boală dând putere obligatorie unui regulament neautorizat și contrar legii ce reglementa. A violat apoi art. 177 din legea sanitară, căci neexistând epidemie, pe câtă vreme nu s'a constatat de cât un singur cas de boală condițiile puse de lege nu sunt îndeplinite».

Avînd în vedere că în urma morții doctorului Tiron de febră tifoidă în Maiu 1898, pentru regularea dreptului de pensie urmînd a se ști dacă Dr. Tiron a murit în timp de epidemie de o boală infecțioasă, în exercițiul funcțiunii, Curtea de apel din București prin decizia din 3 Decembrie 1898 declară că epidemia nu ar fi dovedită prin actele prezentate; că în urma recursului făcut, Curtea de casație prin decizia din 2 Iulie 1899 casează pentru motivul că nici art. 177 legea sanitară, nici prin alte dispoziții din legea sanitară nu sunt marginite mijloacele de probațiune în cât privește constatatarea timpului de epidemie;

Avînd în vedere că în urmă Curtea de trimetere din Craiova prin decizia din Februarie 1900 declarînd că n'a existat epidemie în comuna Scorțeni, această decizie în urma recursului s'a casat prin decizia din 5 Iunie 1900, pentru motivul că după art. 177 al legii sanitare, combinat cu art. 72 al regulamentului, stare de epi-

mie este și atunci când și un singur cas de boală infecțioasă s'a ivit ; că în urmă Curtea de apel din Galați ca Curte de trimitere, întemeindu-se pe regulamentul din 1894, declară că epidemia este și atunci când se declară un singur cas de boală infecțioasă ;

Considerând că în urma decisiilor urmate nu mai e în discuție prin ce mijloace se poate dovedi starea de epidemie ; că starea de epidemie poate să fie o stare constatată în mod legal conform legii sanitare și a regulamentului, precum și o stare de fapt care în lipsa unei constatări legale se poate dovedi prin orî ce mod ;

Considerând că în urma noului recurs și a motivului de casare este numai a se ști dacă dispoziția din art. 72 a regulamentului este contrarie art. 177 ;

Considerând că legea prin art. 177 pare a considera ca stare de epidemie, când există mai multe cazuri de boală infecțioasă ;

Că în această privință condițiile stărei de epidemie precum le formulează legea poate să fie completate sau modificate prin regulament, căci scopul unui regulament este de a obvia la insuficiența legii, și aceasta când se face, nu se poate zice că dispozițiile din regulament ar fi nelegale ; că starea de epidemie poate să fie și un singur cas, când e vorba de apariția unei boale contagioase și infecțioase foarte primejdioase ca holera sau ciuma ; că acest caracter de epidemie poate să nu fie recunoscut când s'ar fi ivit un singur cas de boală infecțioasă și contagioasă precum e în speță febra tifoidă ;

Că așa fiind nu se poate zice în mod absolut că un singur cas de orî ce boală contagioasă și infecțioasă constituie și starea de epidemie ; că urmează a se ține seamă dacă e vorba de apariția vre unei boale foarte primejdioase precum holera sau ciuma, sau a altui soi de boală ; că într'un cas există epidemie, chiar și un singur cas dacă ar fi dovedit și constat ; iar cel-l-alt cas epidemia va rezulta numai din apariția a mai multor cazuri în același timp ; că deosebirea aceasta ce facem, care are a servi ca criteriu ne o dă art. 9 din regulamentul pentru prevenția boalelor infecțioase din 15 Iunie 1897 ;

Considerând că în speță fiind vorba de altă boală contagioasă și infecțioasă, de cât holera sau ciuma, stare de epidemie se poate declara dacă se va fi dovedit mai multe cazuri de boală, în aceeași epocă, și în aceeași localitate ;

Că ast-fel Curtea de apel a cărei decizie e supusă recursului, nefăcând acea distincție, și declarând primită existența stărei de epidemie prin apariția orî căruî fel de boală contagioasă și infecțioasă, chiar într'un singur cas, n'a aplicat bine art. 177 al legii sanitare, combinat cu art. 72 al regulamentului, și pentru aceasta, și numai în acest sens admițându-se motivul, Curtea de trimitere va avea a cerceta și stabili dacă în speță se poate zice că a existat stare de epidemie ;

Că de aceia motivul este întemeiat și are a se admite ;

Pentru aceste motive, Curtea, casează, etc.

8 Martie 1901

Președinția D-lui N. Mandrea, Președinte
Iosef Reed, fiscal

Contribuții directe. — Taxa de 5% asupra retribuției impiegaților comerciali și particulari. — Dacă se percepe și când densii sunt plătiți cu săptămâna. — (Art. 1 din legea de la 16 Decembrie 1899 asupra taxei de 5% asupra retribuțiilor).

Sunt supuși la taxa de 5% asupra retribuției lor, în cazul când ea este primită periodic pe lună sau pe an, și este mai mare de 120 lei bruto lunar, toți impiegații diferitelor stabilimente și întreprinderi particulare de comerț, industrie și utilitate publică, exceptându-se lucrătorii, calfele și simplii vânzători de prăvălie.

Această taxă este datorită chiar atunci când acești impiegați sunt plătiți cu săptămâna întru cât și retribuția pe săptămână este și ea o retribuție periodică pe lună, subîmpărțită în săptămâni.

Decisiunea 274/901. — Respins recursul făcut de Iosef Reed contra decisiunii comisiunii de apel din județul Covurlui No. 13/901, în lipsa recurentului.

Curtea,

Ascultând pe d-l Volceanu reprezentantul fiscalului ;

Deliberând,

Asupra mijlocului de casare :

«Fiind lucrător în atelierul Companiei apelor din Galați, plătit săptămânal, după cum am dovedit cu certificatul liberat de d-l Director al acelei companii, nu cad în categoria celor impuși prin legea asupra taxei de 5% și prin urmare rău am fost impus de comisiunea comunală la plata acestei taxe».

Având în vedere că prin art. 1 al. 1 din legea de la 16 Decembrie 1899 asupra taxei de 5% la leftele funcționarilor publici și particulari, se prevede că sunt supuși la taxa de 5% asupra retribuției lor, în cazul când ea este primită periodic pe lună sau pe an și este mai mare de 120 lei bruto lunar, toți impiegații diferitelor stabilimente și întreprinderi particulare de comerț, industrie și utilitate publică, exceptându-se lucrătorii unor asemenea stabilimente, calfele și simplii vânzători din prăvălie ;

Având în vedere că este a se ști, dacă și retribuțiile pe săptămână sunt retribuții, care au a fi supuse plăței taxei de 5% conform legii din Decembrie 1899 ;

Considerând că legea a avut în vedere ceea ce obiș-

8 Mars 1901

Présidence de M. N. Mandrea, Président
Josef Reed, procès fiscal

Contributions directes. — Taxe de 5% sur les rétributions des employés commerciaux et particuliers. — Si elle est due même au cas où ils sont payés à la semaine. — (Art. 1 de la loi du 16 Décembre 1899 relative à la taxe de 5% sur les rétributions).

Sont sujets à la taxe de 5% sur les rétributions, tous les employés des divers établissements et entreprises particulières de commerce, d'industrie et d'utilité publique, exception faite pour les ouvriers, les apprentis et les vendeurs des magasins ; mais il faut pour que cela que ces rétributions soient payées périodiquement, tous les mois, ou une fois par an, et qu'elles soient supérieures à 120 frs brut par mois.

Cette taxe est due même si les employés sont payés à la semaine, la rétribution hebdomadaire étant, par le fait, une rétribution périodique et mensuelle subdivisée en un nombre déterminé de semaines.

nuit se urmează, atât retribuții periodice saŭ pe lună saŭ pe an ; Că dacă retribuția este pe săptămână, nu se poate zice, că n'ar trebui acel care o primește să fie supus plăteii taxei de 5% fiind că n'ar fi tocmai în condițiile legii, fiind că retribuția pe săptămână este și ea o retribuție periodică pe lună saŭ subîmpărțită în săptămâni ;

Că a admite contrariul ar fi a înlesni sustragerea de la plata taxei prin modul ușor de subîmpărțire a retribuției pe săptămână ;

Că de aceea motivul fiind neîntemeiat, are a fi respins.

Pentru aceste motive, Curtea, respinge recursul, etc.

7 Martie 1901

Președinția D-lui N. Mandrea, Președinte
Administrația Financiară a
jud. Teleorman cu Xanto

Contribuții directe. — Impozit funciar. — Proprietar domiciliat în străinătate. — Cuan-tumul funciarului. — Cum trebuie constatată locuința obicinuită a contribuabilului. — Schimbarea bazei imposabile. — Modificarea rolurilor. — Descindere locală. — (Art. 51 legea de constatare și percepere).

1) Proprietarii de moșii ce obicinuit locuiesc în străinătate, trebuie să plătească ca dare fonciară 12% la venitul anual al moșiei lui.

Pentru a se stabili dacă un proprietar de moșie locuiește saŭ nu în străinătate, de și aceasta este o constatare de fapt, de atributul comisiunii de apel, totuși considerațiile decisive de cari comisia de apel are a se conduce este de a constata dacă într'adevăr cea mai mare parte a anului contribuabilul locuiește în țară saŭ în străinătate, căci a locui din când în când în țară, a avea chiar contract de închiriere al unei case în țară, a presenta ordonanțe medicale din care să reiasă că contribuabilul a fost într'un timp oare care bolnav în țară, pot constitui presunții puternice nu însă dovezi conchizitoare, cum că acel contribuabil locuiește, obicinuit și cea mare parte a anului, în țară.

2) Rolurile se pot modifica în cursul periodului când se va constata că veniturile unui imobil rural au crescut prin adăogiri de construcțiuni producătoare de venit, și pentru această constatare se poate ordona o descindere locală.

7 Mars 1901

Présidence de M. N. Mandrea, Président
Administration Financière du
district de Teleorman contre
Xanto.

Contributions directes. — Impôt foncier. — Propriétaire domicilié à l'étranger. — Quantum de l'impôt foncier. — Mode de constatation de la résidence habituelle du contribuable. — Changement de la base des impôts. — Modification des rôles. — Descente sur les lieux. — (Art. 51 de la Loi de constatation et de perception des impôts).

1. Les propriétaires terriens qui demeurent habituellement à l'étranger sont imposables à la foncière de 12% des revenus annuels de leurs terres.

La question de savoir si un propriétaire terrien habite ou non à l'étranger est une question de fait, du ressort de la commission d'appel ; celle-ci doit, néanmoins, rechercher si le contribuable réside, réellement, la plus grande partie de l'année, dans le pays ou à l'étranger ; car du fait qu'il demeure, de temps en temps, dans le pays, qu'il y a même loué une maison, qu'il a présenté des ordonnances médicales pour établir qu'il a été quelque temps malade dans le pays, il peut résulter de puissantes présomptions, mais non des preuves concluantes, qu'il demeure, habituellement et la plus grande partie de l'année, au pays.

2. Les rôles peuvent être modifiés, au cours d'un exercice, s'il est constaté que les revenus d'un immeuble rural ont augmenté par suite de nouvelles constructions de rapport ; pour arriver à cette constatation, une descente sur les lieux est admissible.

Decisiunea 262/901. — Respins recursul făcut de Administrația Financiară a jud. Teleorman contra decisiiei comisiunii de apel din jud. Teleorman cu No. 384/900 în proces cu soții Xanto.

Curtea,

Ascultând pe d-l Volceanu delegatul fiseului, în desvoltarea motivului de casare ; și

Pe d-nii avocații I. Lahovari și Gr. Vulturescu în combateri.

Deliberând,

Asupra motivului de casare :

«Că s'a violat art. 1 și 2 din legea impositului funciar și art. 51 din legea de constatare de către comisia de apel infirmând procesul-verbal al comisiiei comunale care impunea pe recurenții pentru moșie la venitul actual al moșiei și cu 12% în loc de 6% cum erau impuși, părății domiciliind în străinătate».

Având în vedere că fiseul recurent susține că de ani îndelungați d-l N. Xanto nu locuiește obicinuit în România și că impositul funciar urmează să fie de 12% ; Că asemenea susține fiseul că chiar cât privește impositul funciar ce ar fi de plătit întru cât basa imposabilă s'a schimbat prin construcțiuni adăogate producătoare de venit, venitul fiind mărit și impositul ar avea a fi mărit ;

Având în vedere că majoritatea comisiiei de apel declară că o descindere la fața locului pentru constatarea sporirei venitului ar fi inutilă, iar cât privește cestiunea dacă Xanto locuiește saŭ nu obicinuit în țară, asemenea majoritatea comisiiei de apel declară că Xanto locuiește obicinuit în țară ;

Considerând că majoritatea comisiiei de apel prin dreptul de suverană constatare și apreciere înlătură aplicarea legii, ast-fel ca Xanto să nu fie supus nici la plata impositului de 12% cât privește impositul funciar, nici la un imposit în oricare caz mai mare în vederea schimbării baselor prin adăogire de construcții producătoare de venit ;

Considerând că majoritatea comisiiei — în cât privește urcarea impositului funciar de la 6% la 12% — avea să cerceteze și să constate dacă e constant faptul că de mulți ani și că și acum Xanto obicinuit nu locuiește în țară străină ; că întru aceasta majoritatea nu atribue nici o însemnătate împrejurărilor invocate de fise și pune temeii pe împrejurările invocate de Xanto spre a declara că Xanto locuiește în țară ; că în această privință fiseul invoacă faptul că la nici o proprietate Xanto nu plătește dările de comunicație, că Xanto nici o dată n'a exercitat dreptul de a vota, de vreme ce Xanto opunea contract de închiriere de casă în București, abonament la uzina de gaz, certificate doctoricești despre care majoritatea comisiiei susține că ar constitui un lux de probațiune precum fiseul ar fi trebuit să presinte și n'ar fi fost destoinic ; că majoritatea comisiiei de apel putea lesne a și da seamă că, în genere, fraudă, spre a nu plăti impositul de 12%, recurge la multe mijloace, că în genere acei care nu vor a plăti 12% face ceia ce și Xanto pare a fi făcut adecă de a ține case cu chirie, de a presenta contracte și certificate de felul celor prezentate de Xanto ; că considera-

țiile decisive de care în asemenea împrejurări comisia de apel are a se conduce este de a constata dacă într-adevăr cea mai mare parte a anului contribuabilul locuiește în țară sau în străinătate, și împrejurările invocate ca în speță de fisc, puteau să serve spre a întări convingerea că Xanto nu locuiește obicinuît în țară;

Considerând că în cât privește schimbarea baselor pentru determinarea urcării venitului pentru a respinge cererea fiscalului pentru o descindere, majoritatea comisiei de apel respingând descinderea ca inutilă motivează, dar considerantele care constituie motivele sunt în sine aparente numai pentru că, dacă odată cu facerea apelului fiscalul n'a putut dovedi și nu s'a îngrijit să procure mijloacele, era în drept a cere a se ordona o descindere la fața locului;

Considerând că dacă pentru acum și în viitor fiscalul diligent în găsirea și constatarea faptelor destinate a forma convingerea, va putea din nou recurge la timp la căile indicate de legea de constatare și îndreptarea impositului la care ar urma Xanto să fie supus,—în cât privește însă pentru anii trecuți și în vederea unei fraude oare-care, fiscalul nu poate procedea prin comisiile de constatare precum a încercat, ci va trebui să procedă conform art. 13 din legea impositului funciar;

Considerând că decizia majorității comisiei de apel de prefacere din Teleorman, tocmai din cauza dreptului suveran de constatare și de apreciere chiar așa cum s'a îndeplinit, se sustrage censurei Curței de casație, și de aceea motivul e neîntemeiat.

Pentru aceste motive, Curtea, respinge recursul, etc.

Iată și deciziunea cu 389 din 8 Februarie 1901 a comisiei de apel a județului Teleorman, dată asupra acestei afaceri și confirmată de Inalta Curte de casație prin decizia de mai sus:

Comisiunea,

Asupra apelului fiscalului:

Având în vedere că prin acest apel se cere numai rectificarea impositului funciar, urcându-se de la 6 la 12 la sută la venitul evaluat de comisiunea recensământului general, contestând lucrarea comisiei comunale de Zimnicea făcută prin procesul verbal apelat a cărui invalidare o cere în toate celelalte puncte de oare-ce impunerea făcută prin el este contrară art. 51 din legea de constatare și percepere;

Considerând că cererea de a se face o descindere locală pentru a se constata că d. și d-na Xanto au făcut îmbunătățiri prin construcțiuni producătoare de venit, și că deci bazele imposabile schimbându-se impositul funciar de 12 la sută trebuie aplicat la suma de 265000 lei, evaluat de comisiune, este pe de o parte, în contradicțiune cu cele afirmate prin adresa de apel și deci inutilă, iar pe de alta imposibil de realizat, întru cât, conform legii de constatare și percepere (art. 54) se găsește la finalul termenului puterii sale de a lucra;

Considerând că întru cât cel ce susține ceva este dator să-l dovedească, și deci fiscalul, făcând apel, trebuia să se îngrijească ași procura și mijloacele de a-l proba ceia ce putea face din timp și n'a făcut și prin urmare cererea sa relativ la descinderea locală urmează a fi respinsă și astfel impositul de 12% ar urma a se face la venitul imobilului cu care este înscris în roluri de recensământul general;

Considerând însă că apelantele (fiscalul) cu nimic n'a dovedit că d-l și d-na Xanto nu locuiește obicinuît în

țară, ci în străinătate, pentru a i se putea aplica al. d al art. 1 din legea financiară;

Asupra apelului d-lui și d-nei Xanto:

Având în vedere că față de apelul fiscalului, motivele invocate pentru a invalida procesul verbal apelat, relativ la schimbarea și urcarea evaluățiunii venitului, nu s'și mai au nici o utilitate;

Considerând că apelanții, făcând ceia-ce trebuia să facă fiscalul și printr'un lux de probațiune, dovedesce cu o mulțime de acte, cum: telegrame, contract de închiriere de case pentru locuința lor în București, abonamente la uzina de gaz, certificate doctoricești, etc. că locuința d-lor este în țară, la București sau Pufești proprietatea d-lor și că o au în mod obicinuît;

Că astfel apelul d-lor trebuie admis și al fiscalului respins;

Având în vedere și dispozițiunile art. 51 și următorii din legea de constatare și percepere;

Pentru aceste motive, comisiunea decide în majoritate, reprezentantul fiscalului rămânând de opinie:

Respinge cererea delegatului fiscalului de a se face o descindere locală; Admite în totul apelul d-lui și d-nei Xanto și în parte pe al fiscalului. Infirmă în totul deciziunea comisiei comunale Zimnicea No. 86 din 12 Ianuarie 1901;

(ss) I. Ph. Ghețu, Gh. I. Pietraru.

Osebită părere

Sub-semnatul delegat al fiscalului:

Având în vedere procesul verbal No. 86 al comisiei comunale din Zimnicea din 12 Ianuarie 1901, prin care numita comisiune, reformează înscrierea făcută de recensământul general asupra proprietății d-lui N. Xanto din Zimnicea pe motiv că numitul domiciliând în străinătate trebuie înscris cu imposit de 12% în loc de 6%, regulând această înscriere și pe trecut de la 1896/97;

Având în vedere apelul fiscalului făcut de controlorul I. Mateescu prin adresa No. 224 din 27 Ianuarie 1901 prin care cere reformarea procesului verbal al comisiei comunale Zimnicea No. 86 mai sus citat menținându-se urcarea impositului de la 6% la 12% numai de la 1 Aprilie 1900/901 exercițiul în lucru și numai pentru venitul cu care se găsește înscris în roluri de recensământul general proprietatea d-lui N. Xanto;

Având în vedere și apelul făcut de d. N. Xanto prin procurator d. Gr. Vulturescu prin petițiunea înregistrată la No. 2699 din 29 Ianuarie 1901 prin care atacă citatul proces al comisiei comunale Zimnicea pentru aceleași motive ca și Statul în plus că cere a se infirma în totul lucrarea comisiei comunale de oare-ce d-na Xanto domiciliază în țară iar nu în străinătate și deci să se menție vechia înscriere cu impositul de 6%;

Apelul fiscalului fiind sorocit a se judeca la 6 Februarie iar al d-lui Xanto la 8 Februarie 1901 comisiunea în sesiunea de la 6 Februarie, a amânat apelul fiscalului la 8 Februarie a se judeca ambele apeluri în aceeași zi; și

Astăzi 8 Februarie prezentându-se din partea fiscalului d. Ilie Popescu funcționar în administrația financiară autorizat a susține cauza și din partea d-lui N. Xanto d-nii avocați Jean Lahovari și Gr. Vulturescu cu procură în regulă, ambele părți cerând conexarea apelurilor s'a admis;

Având în vedere că d-nii avocați sus numiți reprezentanții ai d-lui N. Xanto, văzând că fiscalul prin cererea sa de apel a cerut rectificarea procesului de impunere al comisiei comunale Zimnicea pentru exercițiile închise care a lucrat contra dispozițiilor art. 55 din legea de constatare și această chestiune fiind lămurită s'au îndreptat pledoariile numai asupra urcării impositului de la 6% la 12% asupra cărora;

Considerând că din actele prezentate de reprezentanții legali ai d-lui Xanto ca copii după telegrame adresate

din diferite localități în București la casa de bancă Poumey al cărui reprezentant este și la moșia d-sale Pufești ce susțin că o caută în regie :

Din certificatul medical prezentat că d. doctor Calendero este medicul curant al casei Xanto din București ;

Din conturile de furnisarea gazului și mobile casei Xanto din București și din contractele de închiriere de case pe numele d-lui Xanto nu se probează legalmente că numitul și are locuința obicnuită în țară ;

Considerând că toate aceste acte pot să și aibă ființă pentru o casă cu firma așa de mare în țară fără ca proprietarul să domicilieze de obicei în țară după cum prescrie art. 1 al. d din legea fonciară ;

Având în vedere că reprezentantul fiscului în susținerile sale a cerut părții adverse conform art. 2 din legea căilor de comunicație care zice : toți locuitorii domiciliati sau reședinți în România fără deosebire de condițiune socială sau profesiune care au vârsta de 21 ani împliniți sau fără să aibă această vârstă administreză înșile casa sau averea lor vor plăti contribuțiunea pentru căile de comunicație să justifice că d. Xanto plătește această dare ca stabil în verii una din comunele țerei românești și că a exercitat vre-odată drepturile politice în țară, probă ce nu s'a putut produce de reprezentanții d-lui Xanto ;

Considerând că fiscal prin reprezentantul său astăzi în instanță ș'a modificat cererea de apel, susținând că pentru exercițiul în lucru să se menție procesul de de impunere al comisiunei comunale Zimnicea și la modificarea venitului în plus de oare-ce proprietarul a făcut în anii 1898 și 1899 noi construcțiuni pe moșie în valoare de peste 300000 lei ca : magazii de produse, grajduri de vite, etc. și în acest cas modificarea venitului intră în previsionsile art. 51 din legea de constatare, bazele imposabile fiind modificate și cere a se menține impositul de 12% întră cât nu se poate proba legal că d. Xanto locuiește de obicei în țară conform art. 1 al. d din legea fonciară, iar pentru proba îmbunătățirilor prin noule construcțiuni făcute pe moșie cere comisiunei descindere locală ;

Considerând că în fața acestora majoritatea comisiunei prin decisiunea de față a respins proba cerută de fisc priu descindere locală violând art. 39 din legea de constatare, admitând în totul apelul d-nului N. Xanto, infirmă în totul decisiunea comisiunei comunale Zimnicea considerând ca legală probațiunea reprezentanților d-lui Xanto prin copiile de telegrame și conturile de gaz și mobile la casa d-sale din București violându-se prin aceasta dispozițiunile art. 2 legea căilor de comunicație după care nu mai s'ar putea proba dacă numitul are locuință obicnuită în țară și art. 1 al. d legea fonciară și 51 din legea de constatare ;

Pentru aceste motive sunt de opinie a se admite apelul fiscului menținându-se procesul de impunere al comisiunei comunale Zimnicea pentru exercițiul în lucru 1900/901, asupra urcării venitului întră cât s'au făcut noui îmbunătățiri proprietății rurale și cu impositul de 12%, mai cu osebire că la evaluarea din nou s'a cerut arendașului a produce noul contract însă li s'a refuzat ; sat în cazul cel mai rău a se menține venitul fixat de la 6% la 12% așa cum s'a fixat de comisia comunală întră cât d. Xanto nu probează legal că domiciliază în țară.

Administrator financiar, Gr. Bengliu.

Tribunalul Ilfov, secția II

29 Septembrie 1899

Președ. D-lui Th. Popescu-Cudalbu, Judecăt.

A. Barbu cu Ministerul Domeniilor

Contract de arendare.—Prelungirea termenelor de plata arendeii.—Prelungirea termenului de arendare.—Legea din 10 Iulie 1899.

Atât din spiritul cât și din litera legii de la 10 Iulie 1899 privitoare la moratoriul arendașilor, rezultă neîndoios că intențiunea legiuitorului de a acorda prelungirea contractelor de arendă, a fost fixată numai la acei ce la data acestei legi erau arendași cu drept de a exploata în anul viitor 1900, iar nu și acelora cari în baza nouilor licitațiuni anterioare legii și conforme contractelor de arendă, au încetat de a mai avea acest drept.

Sentița civilă No. 720

S'au ascultat d-nii avocați C. Cernescu și C. G. Ion din partea reclamantului A. Barbu și d-nul avocat D. Iancovică din partea defend. Ministerul Domeniilor.

Tribunalul deliberând,

Având în vedere acțiunea făcută de d-l Alexandru Barbu prin petițiunea înreg. la No. 21837/99 contra Ministerului Domeniilor ;

Având în vedere conclusiunile părților în litigiu ;

Având în vedere că din discuțiile urmate în instanță și actele produse de părți, în fapt rezultă că d-nul Al. Barbu a luat în arendă de la Stat moșia Grosul din județul Vlașca, pe termen de 5 ani cu începere de la 1895—1900 pe preț de 55000 lei arendă anuală, în condițiunile stipulate și indicate prin Monitorul Oficial No. 241/94, conform dreptului ce Ministerul Domeniilor și-a rezervat prin contractul de arendă, a scos în licitație arendarea acestei moșii cu un an înainte de expirarea termenului de arendare, și a și avut loc licitațiunea la 23 Februarie a. c. când moșia a fost adjudecată asupra d-lui Ilie Stan Dorobanțu cu preț de lei 78000 anual, pe termen de cinci ani cu începere de la 1900—1905. încheinduse și contractul de arendă cu data de 29 Aprilie 1899 ;

Reclamantul pretinde, că de și după condițiunile contractului de arendare, dreptul său de a exploata moșia Grosul, încetează de la Sf. Gheorghe 1900, cu toate acestea, legea din 10 Iulie 1899 și acordă o prelungire a duratei vechiului contract de arendare, până la 23 Aprilie 1903 în aceleași condițiuni, dovedind în același timp că d-sa a îndeplinit toate cerințele legii din 10 Iulie 1899, pentru a beneficia de dispozițiunile ei ;

Tribunal d'Ilfov (Bucarest)

2-e chambre

29 Septembre 1899

Présid. de M. Th. Popesco-Coudalbu, Juge

A. Barbu contre Ministère des Domaines

Baux à ferme.—Prorogation des délais de payement des fermages.—Prorogation du terme des baux à ferme—Loi du 10 Juillet 1899.

À consulter l'esprit et la lettre de la loi du 10 Juillet 1899, relative au sursis de payement accordé aux fermiers de l'Etat, force est de convenir que le législateur n'a voulu proroger que les baux à ferme des fermiers qui, lors de la promulgation de cette loi, avaient le droit d'exploiter les terres domaniales pendant tout le cours de l'année suivante 1900; cette faveur ne saurait s'étendre à ceux qui, par suite de nouvelles adjudications, et conformément aux conditions de leurs contrats de bail, ont cessé d'être fermiers de l'Etat.

Considerând că legiuitorul în vederea crizei agricole din acest an a edictat legea din 10 Iulie 1899, în scopul de a înlesni arendașilor Statului numai plata arenzei din anul curent, acordându-le facultatea a o plăti în 12 rate egale, în loc de 4 câșturi conform contractului de arendare cu începere de la Aprilie 1900, iar pe de altă parte pentru ca Statul să nu fie expus a exploata în regie moșiile sale care ar expira înainte de 1903, legea menționată mai sus. dispune ca contractele de arendă a celor ce vor beneficia de plata arenzei în 12 rate, vor fi prelungite până la 1 Aprilie 1903, în cazul când termenul lor a expirat mai înainte :

Că atât din litera acestei legi, cât și din spiritul său rezultă neîndoios că intențiunea legiuitorului de a accorda prelungirea contractelor de arendă, a fost fixată numai la acei ce la data acestei legi erau arendași cu drept de a exploata în anul viitor 1900, iar nu și aceora cari în baza noilor licitațiuni anterioare legii și conform contractelor de arendă, au încetat de a mai avea acest drept ;

Că așa fiind, acțiunea este nefondată și cată a fi respinsă ;

Pentru aceste motive, redactate de d-l judecător Th. Popescu Cudalbu, respinge ca nefondată acțiunea, etc.

(ss) Th. Popescu Cudalbu, G. C. Tabacovici.

Contro acestei hotărâri s'a făcut apel și Curtea de apel secția I în majoritate a adoptat în totul motivele tribunalului și a respins apelul.

Iată și decizia Curței cu o osebită părere :

Decisia civilă No. 181

S'a ascultat : d-nii avocați Const. G. Ion și Cernescu din partea apelantului în dezvoltarea motivelor de apel și d-nul D. N. Comșa din partea intim. Ministerul Domeniilor în combateri.

Curtea deliberând,

Având în vedere apelul făcut în contra sentinței cu No. 720 din 1899 a tribunalului Ilfov, secția II prin care i s'a respins ca nefondată acțiunea intentată contra Ministerului Domeniilor ;

Ascultând pe părți în susținerile lor orale și văzând actele prezentate și concludsiunile lor scrise alăturate la dosar ;

Având în vedere că, înaintea Curței, apelantele a invocat aceleași fapte și mijloace pe care le-a invocat și la prima instanță ;

Având în vedere motivele din sentința apelată, pe care Curtea, găsindu-le juste și bine întemeiate, și le însușește adoptându-le în totul ;

Că, ast-fel, apelul urmează a se respinge ca nefondat și a se confirma sentința apelată ;

Având în vedere și cererea reprezentantului Ministerului Domeniilor de cheltueli de judecată cum și art. 140 din Pr. civ.

Pentru aceste motive, Curtea, în majoritate, respinge apelul, etc.

(ss) Ath. C. Kivu, G. Fleišlen, I. E. Dobrescu, Gr. Ștefănescu.

O p i n i u n e

Având în vedere că, prin legea moratorie din Iulie 1899, se acordă tutulor arendașilor Statului, ale căror contracte de arendă erau în ființă la acea epocă, facultatea de a plăti cele 4 câșturi ale anului curent în 12 rate, repartite pe trimestrele viitoare cu începere de la 1 Aprilie 1900 și prelungite de drept până la 1 Aprilie 1903 toate contractele, care expirau înainte de această dată ;

Considerând că apelantul A. Barbu, în momentul votării legii era arendaș al Statului, în virtutea unui contract, care expira la 1 Aprilie 1900 ;

Considerând că singurile condițiuni pe cari legiuitorul le impune arendașilor sunt că ei în termen de una lună de la promulgarea legii, să declare că primesc dispozițiunile prevăzute într'nsa și ca să fi achitat datoriile din trecut, până la 1 Aprilie 1899 ;

Considerând că din desbateri rezultă că apelantul Barbu a îndeplinit aceste condițiuni ceea ce nici nu se contestă de Minister ;

Considerând că faptul că moșia Grosu a fost arendată altei persoane încă de la Februarie 1899, adică înainte de votarea legii, nu poate fi opus cu succes apelantului pentru a stabili că el nu poate beneficia de favoarea acordată de legiuitor, de oare-ce legea este concepută în termeni generali, cari cuprind pe toți arendașii, ale căror contracte erau în ființă în momentul votării legii, fără a stabili nici o excepțiune în această privință ;

Considerând că acolo unde legiuitorul nu face nici o excepțiune, nici judecătorul nu poate stabili căci aceasta ar fi a adăoga la lege, iar nu a o interpreta ;

Considerând că de alt-fel, atunci când legiuitorul a voit a crea o excepțiune, a făcut-o în mod expres, după cum se vede în art. IV din lege în privința arendașilor acelor moșii, a căror vânzare în loturi era confirmată la data promulgării și că dacă ar fi avut intenția de a priva de beneficiul legii și pe arendașii, cari se găsea în situația apelantului, ar fi făcut de sigur vorbirea și despre ei ;

Considerând că nu se poate asemenea susține că în momentul promulgării legii, apelantul încetase de a mai fi arendaș al Statului, de oare-ce contractul său expira la 1 Aprilie 1900, iar legea s'a promulgat la Iunie 1899 ;

Considerând că faptul că un proprietar a arendat același imobil la două persoane nu poate fi invocat ca motiv de nulitate al unuia din contracte ;

Considerând că prin urmare, contractul apelantului urmează a fi considerat ca prelungit de drept până la 1 Aprilie 1903 prin simplul fapt al promulgării legii și al îndeplinirii condițiunilor cuprinse în ea ;

Considerând că ast-fel apelul lui A. Barbu urmează a fi admis iar sentința tribunalului de prima instanță reformată ;

Pentru aceste motive sunt de părere a se admite apelul făcut de A. Barbu, etc.

V. Bossy.